

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror desværre, jeg må sige, at terrortruslen er meget mere kompliceret, end man nu forsøger at gøre den til. Det fremgår jo også af de redegørelser, som PET har fremlagt, at der er mange ting, der bidrager til, at terrortruslen generelt er forhøjet.

For det første er der efter 11. september-angrebet på USA en generelt forhøjet terrortrussel i hele den vestlige verden, og det har vi også set er blevet understreget af, at der har fundet terrorangreb sted i Madrid og London.

Det andet er, at der i det hele taget er en forhøjet terrortrussel, som ikke kun er vendt mod den vestlige verden. Det ser vi jo understreget af terrorangreb i Egypten og, hvis vi i den her henseende også regner det med til den samme kreds af lande, i Tyrkiet.

Endelig anfører PET, at man da heller ikke kan udelukke, at Danmarks høje udenrigspolitiske profil kan spille en rolle.

Det betyder bare, at det er en meget kompliceret problemstilling, og derfor kan man ikke forenkles det så stærkt, som fru Kirsten Brosbøl nu gør.

Kirsten Brosbøl (S):

Som jeg hører statsministeren, afviser han faktisk ikke det, som vi bare prøver at få afklaret, nemlig om der kan være en mulig sammenhæng. Det udelukker jo ikke alle de andre sammenhænge, som statsministeren påpeger.

Kl. 13.55

Det, vi lige ønsker at få bekræftet fra statsministeren, er blot det, som PET's rapport jo netop påpeger – det er den seneste årsberetning fra 2003, som statsministeren også refererer til – at der er en mulig sammenhæng. Det er det, vi gerne lige vil have bekræftet af statsministeren: at det da godt kan være.

Det er også en af de begrundelser, som vi hører fra terrorcellerne, som opererer både i Irak og i Vesten, at engagementet i Irak er en af de ting, som bliver fremhævet som begrundelse for terrorangreb – ikke at det så undskylder det – så der kan netop være en mulig sammenhæng mellem de her ting. Det vil jeg bare godt have bekræftet af statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, de konklusioner står fuldstændig for fru Kirsten Brosbøls egen regning. Det, jeg understreger, er, at sammenhængen er meget mere kompliceret. Det er ikke så enkelt, at man bare

kan sige, at fordi Danmark er engageret i Irak og Afghanistan, så har det øget terrortruslen. Der er mange andre ting, der bidrager i mindst lige så høj grad.

Lad mig nævne, at f.eks. Tyskland og Frankrig, der som bekendt var imod det militære engagement i Irak, formentlig – det tror jeg eksperter vil sige – har større problemer med terrornetværk, end vi har i Danmark. Det viser, at sammenhængen jo slet ikke er så enkel, som fru Kirsten Brosbøl vil gøre den til.

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg hører faktisk ikke statsministeren afvise det, som jeg beder statsministeren bekræfte, nemlig at der er en mulig sammenhæng. Jeg skal slet ikke komme ind på alle de andre sammenhænge, der muligvis kan være. Det, jeg beder om, er blot en bekræftelse af det, som de her ekspert-rapporter også understreger, nemlig at der er en mulighed for, at der er sammenhæng.

Jeg vil godt lige læse op fra den tværmindre arbejdsgruppes rapport om terrorbekæmpelse. Der står:

»Danmarks militære engagement i Afghanistan og Irak har som tidligere nævnt indflydelse på risikoniveauet for terrorhandlinger rettet mod såvel danske som udenlandske mål i Danmark samt mål i udlandet.«

Kan statsministeren bekræfte, at der kan være en sådan sammenhæng?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje mere til, hvad jeg allerede har sagt, ud over endnu en gang at understrege den kompleksitet i det her, der viser sig ved, at lande, der ikke har det fjerneste med Irak at gøre, er blevet ramt af terrorangreb og i det hele taget formodentlig kæmper med værre problemer vedrørende terrortrusler, end vi gør i Danmark. Derfor kan man ikke konkludere, som fru Kirsten Brosbøl gør.

Det afgørende i den her sag er, hvordan man så som politiker bruger den slags informationer. Hvis man bruger den slags informationer til at sige, at det er farligt at have en skarp udenrigspolitisk profil – vi må ikke se, vi må ikke høre, vi må ikke sige noget, vi skal helst putte os, så ingen får øje på os – så begynder det at blive farligt. Så begynder det at blive rigtig farligt, fordi det nemlig er det samme som at sige, at man lader sin udenrigspolitik diktere af terrorister og terrortrusler. Det er det, jeg mener er det farlige i sagen.